

Full diocesà

26 d'agost del 2018

p4 –Pelegrinatge a Terra Santa i Jordània

p5 –Aplec al santuari de Lurdes de la Nou

Solsona: celebració dels 425 anys

Tal com vam publicar en la portada del dia 29 de juliol, el pròxim diumenge dia 2 d'agost la diòcesi de Solsona celebrarà els 425 anys de la seva creació.

El dia 1 d'agost de l'any 1593 el papa Clement VIII, a petició del rei Felip II, creava el bisbat de Solsona, convertint l'església de l'antic monestir solsoní de canonges agustinians en catedral, sota la mateixa advocació de santa Maria i convertint la mansió de l'abat en palau episcopal.

La formació del bisbat va ser lenta i difícil. Els dos primers bisbes hagueren de pledejar amb els bisbes de Vic i d'Urgell, que es resistien a perdre algunes parròquies inicialment

assignades al nou bisbat. El primer a cedir fou el bisbe de Vic, l'aragonès Pere Jaime (1598): de les 40 parròquies que es demanaven va cedir-ne 21. Amb el bisbat d'Urgell la disputa s'allargà viny-i-sis anys, fins que en 1623 s'acordà que de les 258 parròquies assignades en cedirien 114.

Així, doncs, diumenge vinent som tots convidats a la catedral de Solsona, a les 6 de la tarda, a recordar que fa 425 anys vam néixer com a diòcesi.

El bisbe Xavier Novell estarà acompanyat del bisbe metropolità Jaume Pujol i dels bisbes de les diòcesis «mares», Romà Casanova i Joan-Enric Vives.

«Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna»

Diumenge XXI durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre de Josuè

En aquells dies, Josuè reuní a Siquem totes les tribus d'Israel, i cridà els ancians d'Israel, els seus caps, els seus jutges i els seus magistrats. Es presentaren tots davant Déu, i Josuè digué a tot el poble: «Si no us sembla bé de tenir el Senyor per Déu, escolliu avui quins déus voleu adorar: els que adoraven els vostres pares quan vivien a la regió occidental de l'Eufrat o els déus dels amorreus, al país dels quals viviu. Però jo i la meva família hem decidit d'adorar el Senyor.» El poble respongué: «Mai de la vida no abandonarem el Senyor per adorar altres déus. El Senyor, el nostre Déu, és el qui ens va fer pujar amb els nostres pares de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge; ell obrà davant els nostres ulls aquells grans senyals i ens guardà pertot arreu on anàvem, enmig de totes les nacions que havíem de travessar. També nosaltres, doncs, estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu.»

(24,1-2a.15-17.18b)

Salm responsorial

Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.

(Salm 33)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, sotmeteu-vos els uns als altres per reverència a Crist. Que les esposes se sotmetin als seus marits, com tots ens sotmetem al Senyor, perquè el marit és cap de la seva esposa, igual que el Crist és cap i salvador de l'Església, que és com el seu cos. Per tant, així com l'Església se sotmet al Crist, les esposes s'han de sotmetre en tot als marits. I vosaltres, marits, estimeu les vostres esposes, tal com el Crist estima l'Església. L'estima tant que s'ha entregat a la mort per ella, per santificar-la: l'ha rentada amb el bany de l'aigua acompanyat de la paraula, i així ha pogut cridar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques, ni arrugues, ni res de semblant, tota santa i immaculada. Igualment els marits han d'estimar l'esposa com el seu propi cos. El qui estima la seva esposa és com si s'estimés ell mateix. No hi ha hagut mai ningú que no estimés el seu propi cos. Tothom l'alimenta i el vesteix. També el Crist es porta així amb la seva Església, perquè som membres del seu cos. Per dir-ho amb paraules de l'Esriptura: «Per això l'home deixa

el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i, des d'aquell moment, ells dos formen una sola família.» És un misteri molt gran: ho dic de Crist i de l'Església.

(5,21-32)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, molts que fins aleshores havien seguit Jesús digueren: «Aquest llenguatge és molt difícil! Qui és capaç d'entendre'l?» Jesús coneixia interiorment que els seus seguidors murmuraven d'això, i els digué: «Us escandalitza això que us he dit? Què direu si veieu que el Fill de l'home puja on era abans? L'Esperit és el qui dóna la vida. La carn no serveix de res. Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida. Però entre vosaltres n'hi ha alguns que no creuen.» Des del principi Jesús sabia qui eren els qui creien i el qui l'havia de traïr. Després afegí: «Per això us he dit abans que ningú no pot venir a mi si el Pare no li concedeix aquest do.» Després d'aquell moment, molts dels qui l'havien seguit fins aleshores l'abandonaren i ja no anaven més amb ell. Jesús preguntà als dotze: «Vosaltres també em voleu deixar?» Simó Pere li respongué: «Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu.»

(6,60-69)

«També nosaltres, doncs, estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu»

«Si no mengeu la carn del Fill de l'home...»

Jean Hakolimana, prev.

Hom comenta sovint que l'obra d'art depèn al cinquanta per cent de la percepció, és a dir, de la mirada que hi posem. Això per dir que la nostra mirada i recepció participa de la seva creació contínua. Passa el mateix amb la paraula, i encara més amb la de Jesús, que és paraula de vida. Seria interessant inventariar les lectures que se n'han fet d'aquesta paraula de Jesús al llarg dels segles. Oferint la seva carn com a menjar, el seu auditori el captava, cadascú segons les seves disposicions. Els d'origen pagà l'entenien en sentit material. Des de la seva cultura, menjar els sacrificis permetia una comunió íntima amb la divinitat. Els jueus, en canvi, es remetien directament a l'Èxode i al menjar de l'anyell pasqual que havia segellat la seva salvació i l'inici d'un camí d'aliança amb Jahvè. La primera generació de cristians, en canvi, es remetia directament al sant sopar i a l'Eucaristia. Més tard, alguns místics, sense obviar la presència real de Jesús en l'Eucaristia, van llegir aquesta paraula en el sentit de participar de la intimitat de Jesús tal com s'hi presta l'expressió catalana «combregar amb».

L'Eucaristia, igual que la paraula de Jesús, continua oberta. Quan combreguem fem totes aquestes experiències amb què Jesús ha anat enriquint els seus dons. Tanmateix tenim marge per a portar-hi la nostra vivència. No podem limitar-nos a viure l'Eucaristia com sempre s'ha fet, una mera rutina o repetició. Som cridats a actualitzar allò que, en altre temps, va alimentar tantes generacions, pobles, cultures, llengües, tribus i nacions. Necessitem enriquir l'Eucaristia amb aquestes vivències pròpies del nostre segle XXI.

La imatge

Jesús, Senyor universal, amb la llegenda: «Jo sóc el Pa de Vida que ha baixat del cel.»

La Mare creient amb l'acció de gràcies: «La meva ànima magnifica el Senyor i el meu esperit celebra Déu que em salva.» I l'apòstol Joan, amb la copa per omplir, diu: «El qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres.» Jesús pregunta: «Vosaltres també em voleu deixar?» Pere respon: «Senyor, a qui aniríem?»

Comunió dels Apòstols (174). Joost Van Wassenhove

Agenda

Lit. hores: Setmana I

27 dilluns

—Santa Mònica, mare de sant Agustí (331-387)
2 Tessalonicenses 1,1-5.11b-12 / Salm 95 / Mateu 23,13-22

28 dimarts

—Sant Agustí, bisbe (354-430)
2 Tessalonicenses 2,1-3a.14-17 / Salm 95 / Mateu 23,23-26

29 dimecres

—Martiri de sant Joan Baptista
—Sant Adelf, bisbe
—Santa Joana Jugan, religiosa (1792-1879)
2 Tessalonicenses 3,6-10.16-18 / Salm 127 / Marc 6,17-29

30 dijous

—Sant Aduacte, màrtir (s.IV)
I Corintis 1,1-9 / Salm 144 / Mateu 24,42-51

31 divendres

—Sant Ramon Nonat, (1204-1240)
I Corintis 1,17-25 / Salm 32 / Mateu 25,1-13

1 dissabte

—Sant Lleir, bisbe (s.VI)
—Sant Gil, abat
I Corintis 1,26-31 / Salm 32 / Mateu 25,14-30

2 diumenge XXII de durant l'any / Cicle B

—Sant Antolí, màrtir (s.III)
—Sant Armand, màrtir (s.XVI)
Deuteronomi 4,1-2.6-8 / Salm 14 / Jeremies 1,17-18.21b-22.27 / Marc 7,1-8.14-15.21-23

Pelegrinatge a Terra Santa, el país de Jesús, i a Petra, la ciutat rosada

Del 9 al 18 de juliol un grup de quaranta-dues persones del bisbat, acompanyades de Mn. Carles Pubill, rector de Cardona, van marxar cap a Terra Santa.

Els pelegrins van començar visitant la ciutat portuària de Haifa, on hi ha l'església Stella Maris, la qual dóna culte a la Mare de Déu del Carme. Van continuar cap a Natzaret, on visitaren la basílica de l'Anunciació a l'hora de l'Àngelus, en el lloc on l'àngel va anunciar a Maria. Tot seguit es dirigiren a Canà, on els matrimonis van renovar les promeses matrimonials.

El grup va poder gaudir d'una passejada en vaixell al llac de Galilea. Després es van dirigir a la muntanya de les Benaurances, on van celebrar l'eucaristia i van recordar tot allò que va dir Jesús. Altres llocs que visitaren foren: Tabgha, on es produí el miracle de la multiplicació dels pans i els peixos, i Cafarnaüm, on van visitar la casa de Pere.

Un dels llocs emotius fou l'església de Mensa Christi, al costat del llac Galilea. Allà és on hi ha la roca en què Jesús va demanar a Pere si l'estimava. El grup va viatjar fins al mont Tabor, el lloc de la Transfiguració. I, tot seguit, continuaren fins a les ruïnes de Qumram, on visitaren el recinte arqueològic. El Mar Mort, el lloc més baix de la terra, també fou visitat pels pelegrins. I un cop al riu Jordà van poder renovar les promeses del baptisme.

El grup de pelegrins es va dirigir a la muntanya de les Oliveres. En aquesta muntanya es troben molts llocs representatius, com el lloc de l'Ascensió. Passaren per l'església del Pater Noster, on Jesús va ensenyar als seus deixebles l'oració del Parenostre, l'església del Dominus Flevit i el Cementiri Jueu. Cal destacar, la lectura que van llegir en recolliment a l'Hort de les Oliveres. També visitaren l'església de les Nacions, la tomba de Maria i la gruta de Getsemaní. Després anaren cap a Betlem, primer a la cova dels pastors, on van rebre «l'anunci dels àngels» i seguidament cap a la basílica de la Nativitat.

El cap de setmana, el grup va visitar les lloses del Lithóstrotos o pati de la Torre Antònia. També s'acostaren a la muntanya de Sió, on hi ha l'església de la Dormició de Maria. Després anaren al Cenacle, on es recorda l'últim sopar de Jesús i on celebraren l'eucaristia. Visitaren també l'església de Sant Pere Gallicantu o casa de Caifàs.

El diumenge van començar fent el viacrucis, recorrent el camí que va fer Jesús fins al Calvari. Celebraren una eucaristia a l'església del Sant Sepulcre, tot molt emotiu. Van continuar visitant el Museu de l'Holocaust, que fou molt impactant, i, ja marxant cap a Jordània, van pujar al mont Nebó. Els darrers dies els passaren a Petra, un lloc meravellós, genial, fantàstic... Tot plegat han estat uns dies inoblidables!

Aplec al santuari de Lurdes de la Nou

Hospitalitat de Lurdes

El dia 22 de juliol l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes va celebrar el seu 41è aplec amb malalts i pelegrins al santuari de Lurdes de la Nou. Va ser una trobada de pregària i festa per a 180 persones vingudes d'arreu de la diòcesi i amb molts amics de la diòcesi de Vic, amb la qual es comparteix pelegrinatge.

A partir de les 11 del matí hi va haver confessions fins a 2/4 de 1 del migdia, moment en què es va celebrar l'eucaristia, presidida pel consiliari i concelebrada pel capellà del santuari. En aquesta es va fer ofrena de flors, pa i raïm, proce-

dents de cadascuna de les parròquies assistents. Al final de la celebració es va presentar el reliquiari amb la relíquia de santa Teresa de Calcuta que l'any passat l'Hospitalitat va regalar al santuari i que fou venerada.

L'aplec va prosseguir amb el dinar de germanor al centre social de la Nou. A partir de les 5 de la tarda va haver-hi exposició del Santíssim i rés del rosari. Es va cloure la trobada a les 6 de la tarda, amb l'hora dels adéus. Una bonica jornada entre pluja i sol que va fer sentir tots els assistents més germans i més servidors en la comunió de l'Església!

La Coral Cardonina celebra el 60è aniversari

El dia 21 de juliol la Coral Cardonina va festejar el seu 60è aniversari amb la celebració d'un concorregut sopar amb simpatitzants i antics cantaires, seguit d'un concert a la fresca al cèntric passeig de la Fira. L'acte va congrega un centenar i mig de persones que cap a les vuit de la tarda es van trobar a la carpa habilitada a la Fira de Baix de Cardona, on van poder veure una exposició de fotografies antigues i cartells de l'entitat.

Abans de sopar, els participants van fer-se una foto de grup i en acabat van dirigir-se al restaurant La Bauma, on van poder gaudir d'un menú especial, amenitzat amb diversos cants del cor cardoní. Després del brindis de rigor i del pastís d'aniversari, els comensals es van congrega de nou a la carpa del passeig de la Fira, on la coral amfitriona va delectar els assistents amb un recital de cançons que, prèviament, havien estat escollides pels mateixos participants.

Pepe Rodríguez a la seva filla: «Anar a missa és el millor que faràs en la vida»

Testimoni del xef més famós d'Espanya

Pepe Rodríguez (Madrid, 1968), reconegut xef amb una estrella Michelin i famós a Espanya pel programa «Masterchef», ha concedit una entrevista al setmanari *Alfa i Omega*, en la qual dóna testimoni de la seva fe catòlica. En destaquem alguns fragments:

«La fe no està renyida ni amb la televisió ni amb la fama; tampoc no està renyida amb ser arquitecte o metge. La fe es té o no es té, es viu o no es viu, es porta o no es porta. No sé si sóc un home capacitat per a donar cap norma, però a mi no em disturba per a res en el meu treball. Intento que la gent que està al meu voltant entengui que sóc un home de fe.»

«Sóc un home que viu en la parròquia, que va a l'església del seu poble i hi participa. No sé si hi participo tant com hauria de fer-ho, però sí intento que la meua família, els meus fills i la meua dona la visquem des de dins. Però no és gens fàcil ensenyar als fills que vagin a l'església. A casa meua, la meua mare sí que anava a missa, el meu pare no. I vull que els meus fills vegin que jo vaig a missa, encara que són de vegades ells els qui no ho volen, per l'edat i per diversos motius. El millor exemple que els puc donar és que vegin que jo hi vaig amb normalitat i naturalitat.»

«Jo em pregunto: per què he tingut la sort de conèixer Déu? Per què he tingut la sort de sentir-lo a prop i altres no el senten? No depèn de mi; és una cosa que m'ha estat donada.

Com donar els ingredients? Primer, és important haver conegut Déu. Després, adonar-te que has de conrear aquesta relació dia a dia i que t'ha d'exigir més. Com que sóc una persona que fallo tant, no sóc cap exemple a seguir per a ningú, però sí que sé que, encara que caigui, em puc aixecar i que Déu sempre em perdona.»

«A la meua filla gran li insisteixo perquè vagi a missa el diumenge, però ella no ho vol. Em diu: "Papa, que estic molt embolicada; papa, que no tinc temps, haig d'estudiar, i com perdré una hora?" Doncs jo hi vaig i dono exemple. I, de vegades, quan em pregunta, li responc: "No t'adones que jo treballo cada dia de la setmana però trobo aquest moment per a anar-hi; el busco perquè ho vull, perquè ho necessito?" Vull que s'adoni que anar a missa és el millor que farà en la seva vida. Potser voldrà tornar-hi a anar demà o d'aquí a divuit diumenges, però portar-la-hi obligada no és la millor fórmula.»

És conegut per formar part del jurat de Masterchef (TVE)

L'explicació més bella i satisfactòria de la Creació

125è aniversari del naixement de Lemaître, sacerdot, físic i matemàtic belga

Sense renunciar a la seva fe catòlica, Lemaître (1894-1966) va parlar d'un passat infinit de l'univers però que no entrava en contradicció amb la seva creença d'un Déu creador del món, ja que tant Aristòtil com sant Tomàs d'Aquino havien mostrat que un univers creat no necessita un començament en el temps. Lemaître fou capaç de corregir el mateix Einstein.

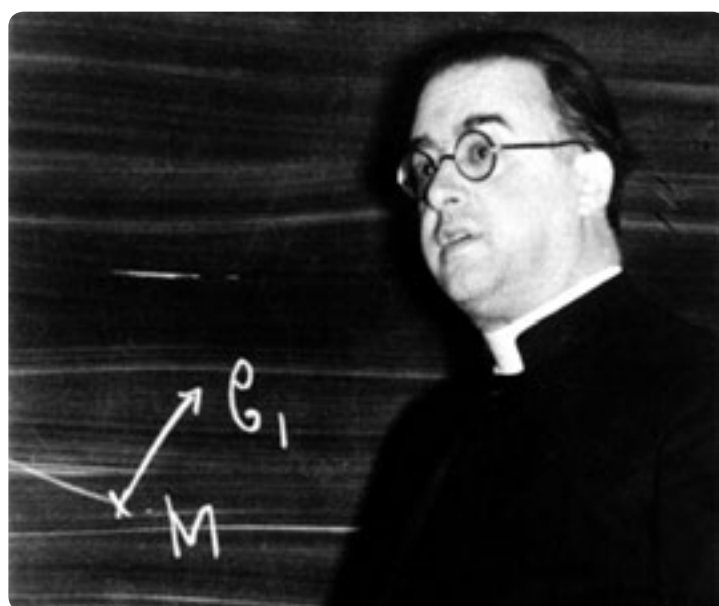
Aquest, en escoltar-lo en una conferència a Califòrnia, va afirmar que la teoria de l'origen de l'univers és «l'explicació més bella i satisfactòria de la Creació que mai he escoltat».

Després dels seus estudis d'enginyeria, fou voluntari en la I Guerra Mundial. A vint-i-sis anys es doctorava en ciències matemàtiques. Tres anys més tard era ordenat prevere.

Tota la vida la va dedicar a la investigació científica, entre Estats Units i Europa. Formulà explícitament la teoria del Big Bang: fa 5.000 milions d'anys existia un nucli de matèria hiperdensa i inestable que va explotar sota la forma d'una super-radioactivitat. Aquesta explosió es va propagar durant mil milions d'anys i els astrònoms en perceben

els efectes en els raigs còsmics i les emissions X. Dos anys abans de morir es descobriren les radiacions que confirmaven la teoria.

President de l'Acadèmia Pontifícia de les Ciències, els darrers anys de la vida els dedicà a la incipient informàtica.

Humor

Les històries de l'escolà Miquel

Alegreu-vos-en i celebren-ho (X)

Sant Pare Francesc

129. Al mateix temps, la santedat és «parresia»: és audàcia, és empenta evangelitzadora que deixa una marca en aquest món. Perquè sigui possible, el mateix Jesús ve al nostre encontre i ens repeteix amb serenitat i fermesa: «No tingueu por» (Mc 6,50). «Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20). Aquestes paraules ens permeten de caminar i servir amb aquesta actitud plena de coratge que suscitava l'Esperit Sant en els Apòstols i els duia a anunciar Jesucrist. Audàcia, entusiasme, parlar amb llibertat, fervor apostòlic, tot això s'inclou en el vocable «parresia», paraula amb què la Bíblia expressa també la llibertat d'una existència que està oberta, perquè es troba disponible per a Déu i per als altres.

130. El beat Pau VI esmentava, entre els obstacles de l'evangelització, precisament la manca de «parresia»: «La manca de fervor, tant més greu com que ve de dintre.» Quantes vegades ens sentim empesos a quedar-nos en la comoditat de la riba! Però el Senyor ens crida a navegar mar endins i calar les xarxes en aigües més profundes. Ens invita a gastar la nostra vida en el seu servei. Aferrats a ell ens animem a posar tots els nostres carismes al servei dels altres. Tant de bo que ens sentim urgits pel seu amor (2Co 5,14) i puguem dir amb sant Pau: «Ai de mi si no anunciés l'Evangeli!» (1Co 9,16).

140. És molt difícil lluitar contra la pròpia concupiscència i contra els parany i temptacions del dimoni i del món egoista si estem aïllats. És tal el bombardeig que ens sedueix que, si estem massa sols, fàcilment perdem el sentit de la realitat, la claredat interior i sucumbim.

142. La comunitat és cridada a crear aquest «espai teològic en què es pugui experimentar la presència mística del Senyor ressuscitat». Compartir la Paraula i celebrar

junts l'Eucaristia ens fa més germans i ens va convertint en comunitat santa i missionera. Això dona lloc també a veritables experiències místiques viscudes en comunitat, com va ser el cas de sant Benet i santa Escolàstica, o aquella sublim trobada espiritual que visqueren junts sant Agustí i la seva mare santa Mònica [...].

147. Finalment, encara que sembli obvi, recordem que la santedat és feta d'una obertura habitual a la transcendència, que s'expressa en la pregària i en l'adoració. El sant és una persona amb esperit orant, que necessita comunicar-se amb Déu. És algú que no suporta asfixiar-se en la immanència tancada d'aquest món, i enmig dels seus esforços i lliuraments sospira per Déu, surt de si mateix en la lloança i amplia els seus límits en la contemplació del Senyor. No crec en la santedat sense pregària, encara que no es tracti necessàriament de llargs moments o de sentiments intensos.

